

Lovforslag nr. L 50. Fremsat den 24. oktober 2001 af trafikministeren (Jacob Buksti)

Forslag

til

Lov om erstatningsansvar og ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer¹⁾

Lovens område

§ 1. Loven gælder for køretøjer, der er forsynet med motor som drivkraft (motordrevet køretøj), og som anvendes til færdsel på vej, der benyttes til almindelig færdsel af en eller flere færdselsarter, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Kørestole, der er konstrueret til en hastighed på højst 15 km i timen, og som kun med væsentlig konstruktiv forandring kan ændres til større hastighed, er ikke omfattet af loven.

Ansvarsgrundlaget m.v.

§ 2. Den, der er ansvarlig for et motordrevet køretøj, skal erstatte skader, som køretøjet volder ved færdselsuheld eller ved eksplosion eller brand, der hidrører fra brændstofanlæg i køretøjet.

Stk. 2. Erstatningen for personskade eller tab af forsørger kan nedsættes eller bortfalde, hvis skadelidte eller afdøde forsætligt har medvirket til skaden. Erstatningen kan endvidere nedsættes og i særlige tilfælde bortfalde, hvis skadelidte eller afdøde ved grov uagtsomhed har medvirket til skaden.

Stk. 3. Erstatningen for tingsskade kan nedsættes eller bortfalde, hvis skadelidte forsætligt eller uagtsomt har medvirket til skaden.

§ 3. Hvis et motordrevet køretøj volder skade på anden måde end nævnt i § 2, stk. 1, skal den, der er ansvarlig for køretøjet, betale erstatning efter lovgivningens almindelige regler.

§ 4. Personskade eller tab af forsørger, der er en følge af sammenstød mellem de i § 1 nævnte køretøjer, erstattes efter bestemmelserne i § 2, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Sker der tingsskade ved sammenstød mellem de i stk. 1 nævnte køretøjer, afgøres det under hensyn til de foreliggende omstændigheder, om og med hvor stort et beløb erstatning bør ydes.

§ 5. Erstatningsansvaret efter §§ 2-4 påhviler den ejer eller bruger, der benytter køretøjet eller lader det benytte.

Stk. 2. Føreren er erstatningsansvarlig efter lovgivningens almindelige regler.

Forsikringspligt

§ 6. Krav om erstatning for skader forvoldt af motordrevne køretøjer skal være dækket af en forsikring i:

- 1) Et ansvarsforsikringsselskab, der har Finanstilsynets tilladelse (koncession) til at drive forsikringsvirksomhed, eller
- 2) et udenlandsk forsikringsselskab, der har koncession i et andet land inden for Den

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv), jf. EF-Tidende 2000 L 181, side 65 ff.

Europæiske Union eller i et andet land, der efter aftale med EF har gennemført Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed, bortset fra livsforsikring, og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv), og som i Danmark er anmeldt til Finanstilsynet til at tegne ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer.

Stk. 2. Alle forsikringsselskaber, der tegner ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer i Danmark, skal være medlem af Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM).

Stk. 3. Alle forsikringsselskaber, der ønsker at tegne ansvarsforsikring for registreringspligtige motordrevne køretøjer i Danmark, skal herudover anmelde dette til Centralregisteret for Motorkøretøjer.

§ 7. Den i § 6 nævnte forsikring skal dække personskade eller tab af forsørger på indtil 79 mio. kr. og tingsskade på indtil 16 mio. kr. for den ved en enkelt begivenhed forårsagede skade.

Stk. 2. De i stk. 1 nævnte beløb reguleres hvert år pr. 1. januar med 2 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De herefter fremkomne beløb afrundes til nærmeste med 1 million delige kronebeløb. Trafikministeren bekendtgør hvert år, hvilke reguleringer der skal finde sted.

§ 8. For motordrevne køretøjer, der skal registreres eller godkendes, påhviler forsikringspligten ejeren eller den person (brugeren), der har varig rådighed over køretøjet.

Stk. 2. For andre motordrevne køretøjer påhviler forsikringspligten den, der bruger køretøjet eller lader det bruge på vej.

Forsikringsselskabets hæftelse og regres

§ 9. Forsikringsselskabet hæfter umiddelbart over for skadelidte for erstatning efter § 5, stk. 1.

Stk. 2. En aftale mellem forsikringsselskabet og forsikringstageren om, at selskabet skal have regres mod den, der efter § 5 er ansvarlig for skaden, når forsikringsbegivenheden er fremkaldt af den ansvarlige ved uagtsomhed, har kun retsvirkning, hvis forsikringsbegivenheden er fremkaldt ved en uagtsomhed, der kan betegnes som grov hensynsløshed.

Selvforsikrede køretøjer

§ 10. Motordrevne køretøjer, der tilhører staten, en kommune eller en amtskommune, er undtaget fra forsikringspligt efter § 6.

Stk. 2. Er et køretøj ikke forsikret, jf. stk. 1, hæfter den danske stat, den kommune, eller den amtskommune, der ejer køretøjet, for erstatning i samme omfang som et forsikringsselskab, i hvilket der er tegnet ansvarsforsikring efter § 6.

Sagernes behandling

§ 11. Anlægger skadelidte sag mod forsikringsselskabet, skal selskabet tilsige enhver, der er ansvarlig efter § 5, til ethvert retsmøde med det varsel, som efter retsplejelovens § 175 gælder for vidner i borgerlige sager. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 2.

Stk. 2. Enhver, der tilsiges efter stk. 1, kan ved at fremsætte begæring herom til retsbogen indtræde som part i sagen. Sker der ikke indtrædelse, er afgørelsen af erstatningsspørgsmålet ved dom eller forlig bindende for vedkommende.

§ 12. Hvis der rejses tiltale for en skadeforvoldende lovovertrædelse, der kan medføre erstatningsansvar efter denne lov, skal der gives den eller de skadelidte lejlighed til at påstå erstatning. Hvis der ikke opnås forlig om erstatningen, skal erstatningspåstandene påkendes under sagen, selv om straf ikke pålægges tiltalte.

Stk. 2. I særlige tilfælde, hvor erstatningskravet angår materiel skade og er af indviklet beskaffenhed, kan retten dog, efter at forlig forgæves er prøvet, nægte kravets forfølgning under straffesagen.

§ 13. Påkendelse af erstatningsspørgsmålet kan ske før eller efter afgørelsen af spørgsmålet om straf.

Stk. 2. Det forsikringsselskab, i hvilket der er tegnet ansvarsforsikring for det køretøj, som tiltalte benyttede, eller den, der efter § 10, stk. 2, hæfter for den skete skade, anses for erstatningsspørgsmålets vedkommende som part i sagen og skal tilsiges til ethvert retsmøde med det varsel, som efter retsplejelovens § 175 gælder for vidner i straffesager.

Stk. 3. Påhviler der efter § 5 andre end tiltalte erstatningsansvar, skal disse tillige tilsiges til ethvert retsmøde med det i stk. 2 nævnte varsel. Bestemmelserne i § 11, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Når erstatningsspørgsmålet påkendes under sagen, kan retten i overensstemmelse med bestemmelserne i retsplejelovens kapitel 30 pålægge rettergangsbøder og sagsomkostninger.

§ 14. Ankes en straffesag, under hvilken erstatningsspørgsmålet er blevet påkendt, anses enhver, der for erstatningsspørgsmålets vedkommende har været part i den indankede sag, tillige som part under anken, hvis erstatningsspørgsmålet tages under påkendelse.

Stk. 2. Den i retsplejelovens § 996 nævnte adgang til at anke i den borgerlige retsplejes former står åben for enhver, der, for så vidt angår erstatningsspørgsmålet, har været part i sagen.

Stk. 3. Med hensyn til anke betragtes en særskilt påkendelse af straffe- eller erstatningspåstanden som en selvstændig dom.

Stk. 4. Retsplejelovens § 995, stk. 4, finder ikke anvendelse i de sager, der er nævnt i § 12.

§ 15. Hvis spørgsmålet om straf for en skadeforvoldende lovovertrædelse, der kan medføre erstatningsansvar efter denne lov, er afgjort ved udenretligt bødeforelæg, skal politiet efter anmodning fra en skadelidt indbringe erstatningsspørgsmålet for den ret, for hvilken der ellers ville være blevet rejst tiltale. Erstatningsspørgsmålet behandles herefter, som om der var rejst tiltale i sagen. § 12, stk. 2, § 13, stk. 2-4, og § 14, stk. 2 og 4, finder tilsvarende anvendelse. Politiet skal underrette de skadelidte om deres adgang til at forlange erstatningsspørgsmålet indbragt for retten.

Ansvar efter lov om fragtaftaler ved international vejtransport

§ 16. Bestemmelserne i denne lov finder ikke anvendelse på en fragtførers ansvar, hvis dette er omfattet af lov om fragtaftaler ved international vejtransport.

Bemyndigelsesbestemmelser m.v.

§ 17. Trafikministeren udpeger eller anerkender et erstatningsorgan, der kan udbetale erstatning til skadelidte, som er berettiget til erstatning for tab eller skade som følge af uheld i en anden medlemsstat af Den Europæiske Union end den, hvor den skadelidte er bosat, forvoldt af køretøjer, der er forsikret og hjemmehørende i en medlemsstat.

Stk. 2. Trafikministeren kan fastsætte nærmere regler om udbetaling af erstatning samt om erstatningsorganets sagsbehandling.

§ 18. Trafikministeren udpeger eller anerkender et informationskontor, der kan bistå skadelidte med blandt andet identifikation af det skadeforvoldende køretøj, korrekt skadebehandlingsrepræsentanter og motorkøretøjsansvarsforsikringsselskab.

Stk. 2. Trafikministeren kan fastsætte nærmere regler om informationskontorets virksomhed, herunder dets sagsbehandling.

§ 19. Trafikministeren kan fastsætte regler om:

- 1) I hvilket omfang forsikringen i medfør af § 6 skal dække skade forvoldt i udlandet.
- 2) Forsikringspligtens gennemførelse, herunder om motorkøretøjsansvarsforsikringsselskabernes pligt til at deltage i en gensidig hæftelsesordning i tilfælde af, at et motorkøretøjsansvarsforsikringsselskab ikke opfylder sine forfaldne erstatningsforpligtelser i henhold til de tegnede lovpligtige motorkøretøjsansvarsforsikringer.
- 3) Betingelser for betaling af løbende ydelser til DFIM.
- 4) Undtagelser fra forsikringspligten i § 6, for så vidt angår motordrevne køretøjer, der tilhører fremmede stater eller internationale organisationer.
- 5) Betaling af erstatning for skader, der forvoldes i udlandet af selvforsikrede køretøjer.
- 6) Funktionerne for de skadebehandlingsrepræsentanter udenlandske forsikringsselskaber udpeger i Danmark, herunder tidsfrister for sagsbehandlingstiden m.v.
- 7) Anvendelse eller gennemførelse af Den Europæiske Unions forordninger og direktiver om erstatning og forsikring for motorkøretøjer.

§ 20. Trafikministeren kan bemyndige Færdselsstyrelsen eller en anden under Trafikministeriet oprettet styrelse eller tilsvarende institution til at udøve de beføjelser, der i denne lov er tillagt trafikministeren.

Stk. 2. Trafikministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser, der er truffet i henhold til stk. 1, herunder at afgørelserne ikke skal kunne indbringes for ministeren.

Udpantning m.v.

§ 21. Præmier for forsikringen er tillagt udpantningsret. Uanset om forsikring er tegnet for et større beløb end efter § 7, omfatter denne bestemmelse hele præmien.

Stk. 2. Ved registrering m.v. af forsikringsbevis for et motordrevet køretøj betales 7 kr. af vedkommende forsikringsselskab.

Strafbestemmelser

§ 22. Med bøde straffes den, der overtræder § 6.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af reglerne i forskrifterne.

Stk. 3. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter bestemmelserne i straffelovens 5. kapitel.

§ 23. I færdselsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 712 af 2. august 2001, foretages følgende ændringer og ophævelser:

1. I § 63, *stk. 6*, ændres »§ 105« til: »§ 6 i lov om erstatningsansvar og ansvarsforsikring af motordrevne køretøjer«.

2. Kapitel 16 ophæves.

3. I § 118, *stk. 1, nr. 1*, ændres », §§ 97-99 og § 105« til: »og §§ 97-99«.

§ 24. Loven træder i kraft den 1. oktober 2002, jf. dog *stk. 2*.

Stk. 2. § 17 og § 18 træder i kraft den 1. januar 2002.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Det foreslås, at kapitel 16 i færdselsloven om erstatningsansvar og ansvarsforsikring reguleres i en selvstændig lov. Forslaget skal ses som en modernisering og forenkling af færdselsloven.

Ved forslaget implementeres samtidig direktiv 2000/26/EF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv), jf. EF-tidende 2000 L 181, side 65 ff. Direktivet er optrykt som bilag 3 til lovforslaget. Direktivet forbedrer skadelidtes stilling for så vidt angår erstatning for skader ved færdselsuheld med køretøjer forsikret i et EU-land, der har fundet sted i et andet EU-land eller et tredjeland omfattet af den såkaldte grøn-kortordning, herunder spørgsmålet om udpegning af skadebehandlingsrepræsentanter i de enkelte lande, oprettelse af informationskontor og erstatningsorgan. Direktivets artikel 6, stk. 1, skal være implementeret inden den 20. januar 2002. Det øvrige direktiv skal være implementeret inden den 20. januar 2003.

Udover denne implementering er der ikke tilsigtet indholdsmæssige ændringer af de nugældende bestemmelser i færdselsloven.

2. Gældende ret

Bestemmelserne om forsikring for motorkøretøjer og erstatning for skade forvoldt af motorkøretøjer fremgår af færdselslovens kapitel 16 (§§ 101 – 116).

Bestemmelserne regulerer, hvornår der er tale om en skade omfattet af færdselsloven, ansvarsgrundlaget for skaden og hvilke typer skader, der er omfattet.

Det fremgår af færdselslovens § 1, at loven kun gælder for færdsel på vej, som benyttes til almindelig færdsel af en eller flere færdselsarter. Dette indebærer, at færdselslovens krav om forsikringspligt og erstatning alene gælder for køretøjer, som anvendes til færdsel på områder omfattet af § 1.

Det fremgår af færdselslovens § 101, at bestemmelserne kun omfatter motordrevne køretøjer. Det er i henhold til færdselslovens § 2, nr. 12 og 13, bil, motorcykel, traktor, motorredskab og knallert. Dette betyder, at f.eks. cykler, el-cykler, heste m.v. ikke er omfattet af bestemmelserne.

2.1. Ansvarsgrundlaget

Udgangspunktet for ansvarsgrundlaget er, at ejeren eller brugeren af køretøjet er omfattet af et objektivi ansvar.

Det objektive ansvar omfatter i henhold til § 101, stk. 1, dog kun tilfælde, hvor skaden er forvoldt ved et færdselsuheld – det vil sige påkørsel, sammenstød, væltning eller andre kørselsuheld - eksplosion eller brand, når denne stammer fra brændstofanlægget i køretøjet.

Er skaden opstået på anden måde, omfatter ansvaret lovgivningens almindelige regler, det vil sige som udgangspunkt culpereglen, jf. § 102. Som eksempel herpå kan nævnes, at en cyklist kommer til skade ved at køre ind i en parkeret bil. I dette tilfælde vil bilejeren kun være erstatningsansvarlig, hvis bilen har være parkeret uforsvarligt, det vil sige, at ejeren eller føreren af bilen har parkeret den på så uforsvarlig måde, at vedkommende burde have vidst, at dette ville kunne resultere i et uheld.

Begrænsningen i § 101 til alene at omfatte ejer eller bruger af køretøjet indebærer, at færdselslovens særlige ansvarsbestemmelser ikke omfatter førere, der ikke er ejer eller bruger af køretøjet, f.eks. en chauffør. Førere vil alene være omfattet af den øvrige lovgivnings regler om ansvar, det vil sige culpereglen. Fastlæggelsen af, hvem der er erstatningsansvarlig som ejer, bruger eller fører af køretøjet vil normalt ikke have betydning for den skadelidte, idet dennes erstatningskrav vil være dækket af den lovpligtige ansvarsforsikring, jf. § 105, og dermed af det objektive ansvar. Det kan derimod have betydning for ansvarsforsikringselskabets mulighed for at foretage regres overfor skadevolderen.

Formålet med den lovpligtige ansvarsforsikring er at sikre, at skadelidte får erstatning uden hensyn til skadevolders betalingsevne, jf. nærmere under pkt. 2.2. Selve erstatningsudmålingen følger ikke af færdselsloven, men af erstatningsansvarsloven.

Efter færdselslovens § 101, stk. 2, kan erstatning for personskade eller tab af forsøger nedsættes eller bortfalde, hvis skadelidte eller afdøde forsætligt har medvirket til skaden. Har denne medvirken karakter af grov uagtsomhed, kan erstatningen nedsættes eller i særlige tilfælde bortfalde. Simpel uagtsomhed kan aldrig medføre nedsættelse eller bortfald af erstatningen.

Ved tingsskade kan erstatningen nedsættes eller bortfalde både ved forsætlig, grov eller simpel uagtsom medvirken.

Det fremgår dels af Betænkning nr. 1036 af 1985 om erstatning og forsikring for skade opstået ved benyttelse af motordrevne køretøjer s. 138 – 140, dels af domspraksis, at det objektive ansvar ikke omfatter føreren af køretøjet. Føreren kan således som udgangspunkt ikke få erstatning i medfør af sin egen lovpligtige ansvarsforsikring for skader, vedkommende pådrager sig i forbindelse med ulykker, hvor der ikke er andre køretøjer involveret. I praksis har nogle forsikringselskaber dog valgt at udbyde den almindelige lovpligtige ansvarsforsikring med en dækning også for føreren.

Ved sammenstød mellem to motordrevne køretøjer fremgår det af § 103, stk. 1, at personskade og tab af forsøger erstattes efter reglerne i § 101, stk. 1-2. Dette indebærer, at en fører som udgangspunkt altid vil have krav på erstatning på objektive grundlag fra den anden implicerede i sammenstødet, selv om føreren må betragtes som den, der er skyld i sammenstødet, idet erstatningskravet kun kan nedsættes, såfremt skadelidte forsætligt eller ved grov uagtsomhed har medvirket til skaden, jf. § 101, stk. 2. Ved tingsskade som følge af sammenstødet skal der derimod ske en afvejning af skylden på begge sider.

Forsikringselskabet hæfter direkte overfor skadelidte, jf. færdselslovens § 108, stk. 1. Forsikringselskabet hæfter således også over for skadelidte tredjemand, hvis køretøjet f.eks. er stjålet. Forsikringselskabet vil i sådanne tilfælde have regres mod føreren af det stjalne køretøj. Bestemmelsen afviger fra den almindelige bestemmelse i forsikringsaftaleloven, hvorefter skadelidte først kan anlægge sag mod selskabet, når vedkommende har fået dom over den sikrede eller har sluttet forlig med denne om erstatningen. Forsikringselskabets direkte hæftelse over for skadelidte omfatter også rentekravet.

For at lette skadelidtes adgang til at kræve erstatningsspørgsmålet afgjort, bestemmer færdselslovens §§ 110-115 fremgangsmåden for sagernes behandling ved domstolene. Den væsentligste bestemmelse er § 111, hvoraf fremgår, at der i forbindelse med en eventuel straffesag for færdselslovsovertrædelser også skal tages stilling til erstatningsspørgsmålet, medmindre dette ordnes forligsmæssigt.

Derudover bestemmes sagernes behandling ved domstolene, herunder blandt andet, hvem der skal tilsiges, hvem der er part i sagen (§ 110 og § 112), hvornår skadelidte skal have ret til at påstå erstatning (§ 111), hvornår der skal ske påkendelse af erstatningsspørgsmålet (§ 112), hvorledes erstatningsspørgsmålet stiller sig i tilfælde af anke (§ 113), og hvorledes erstatningsspørgsmålet afgøres, når den underliggende straffesag er afgjort ved udenretlige bødeforlæg (§ 115).

2.2. Forsikringspligt

Efter færdselslovens § 105 skal alle motordrevne køretøjer være omfattet af en forsikring i et ansvarsforsikringselskab. Det fremgår af § 50 i bekendtgørelse nr. 1350 af 18. december 2000 om registrering og syn af motorkøretøjer, at det er en betingelse for registreringen, at der foreligger bevis for, at der er tegnet en ansvarsforsikring for køretøjet. Hvis denne ikke foreligger, afvises registreringen eller – hvis der er udleveret foreløbig registreringsattest og nummerplader – inddrages disse af politiet, jf. bekendtgørelsens § 61. Endvidere kan manglende forsikring straffes med bøde, jf. færdselslovens § 118.

For registreringspligtige køretøjer påhviler forsikringspligten ejeren eller den person, der har varig rådighed over køretøjet (en registreret bruger). For ikke-registreringspligtige køretøjer, som f.eks. 30-km knallert, påhviler forsikringspligten den, der bruger køretøjet eller lader det bruge på vej, jf. færdselslovens § 106.

I henhold til færdselslovens § 109 er motordrevne køretøjer, der tilhører staten, en kommune eller en amtskommune, undtaget fra forsikringspligten. Staten eller den kommune eller amtskommune, der ejer køretøjet hæfter for erstatning for skader, som er forvoldt ved anvendelse af køretøjet i samme omfang, som havde det været omfattet af den lovpligtige forsikring.

Færdselslovens bestemmelser suppleres af bekendtgørelse nr. 1171 af 16. december 1992 om ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer m.v., der fastsætter nærmere regler om forsikringspligten. Bekendtgørelsen er ændret ved bekendtgørelse nr. 651 af 8. juli 1994 og bekendtgørelse nr. 148 af 7. marts 1995.

2.3. Grønkortordningen

Det grønne kort er et internationalt forsikringsbevis, der udfærdiges af et nationalt forsikringselskab. Beviserne trykkes på grønt papir, deraf navnet.

Grønkortordningen blev oprettet ved en henstilling i 1949 fra en arbejdsgruppe under transportkomitéen i De Forenede Nationers Økonomiske Europa-Kommission. Ordningen har været i kraft siden 1954 og har til formål at understøtte og forenkle den mellemstatslige motorkøretøjstrafik. Igennem grøn kortordningen har landene sluttet aftale med hinanden om gensidig gyldighed af motorkøretøjsforsikringer.

På nuværende tidspunkt er følgende lande medlem af grøn kortordningen: Albanien, Andorra, Belgien, Bosnien-Herzegovina, Bulgarien, Cypern, Danmark, Estland, Finland, Frankrig, F.Y.R.O.M (Makedonien), Grækenland, Holland, Iran, Irland, Island, Israel, Italien, Kroatien, Letland, Luxemburg, Malta, Marokko, Norge, Polen, Portugal, Rumænien, Schweiz, Slovakiet, Slovenien, Spanien, Storbritannien og Nordirland, Sverige, Tjekkiet, Tunesien, Tyrkiet, Tyskland, Ukraine, Ungarn og Østrig.

Udgangspunktet er, at et motordrevet køretøj fra et land, der er tilsluttet ordningen, skal kunne færdes i trafikken i et andet land.

Grønkortordningen sikrer, at skadelidte får erstatning for skader forårsaget af et køretøj, der er hjemmehørende i et andet land end uheldslandet, uanset om skaden er sket i skadelidtes bopælsland eller i et andet land omfattet af ordningen.

Hvis skaden forvoldes i et andet land end det land, hvor køretøjet er hjemmehørende, skal erstatning betales af grøn kortbureauet i det pågældende land efter dette lands erstatningsregler. Det betalende grøn kortbureau har efterfølgende regres mod grøn kortbureauet i køretøjets hjemland eller direkte mod køretøjets ansvarsforsikringselskab. For eksempel, hvis en dansk bil bliver impliceret i et uheld, hvor en tysk statsborger bliver personskadet i Polen, skal erstatningen til tyskeren udbetales af det polske grøn kortbureau efter polsk lov. Det polske grøn kortbureau vil derefter kræve erstatningsbeløbet fra det danske grøn kortbureau, der efterfølgende vil kræve pengene fra det forsikringselskab, der har ansvarsforsikret køretøjet.

I Danmark er Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM) udpeget som grøn kortbureau.

3. Lovforslaget

3.1. Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 (4. motorkøretøjsforsik-

ringsdirektiv) har til formål at give borgere bosat i et EU-medlemsland en bedre og lettere skadesbehandling ved trafikuheld i andre EU-medlemslande.

Direktivet er et supplement til »grønkortordningen«, og en forlængelse af første, andet og tredje motorkøretøjsforsikringsdirektiv, der alle er implementeret i dansk ret.

Direktivet omfatter de trafikofre (skadelidte), som, mens vedkommende opholder sig i en anden medlemsstat, lider person- eller tingsskade ved et trafikuheld i denne medlemsstat. Beskyttelsen omfatter tilige uheld, der sker enten i et EU-land eller i et land, der er uden for EU, men som er omfattet af grøn kortordningen, hvis uheldet sker mellem en borger, der er bosat i et EU-land og et køretøj, der er indregistreret og forsikret i et EU-land, jf. ovenfor under pkt. 3.

Efter direktivet vil en skadelidt kunne få behandlet sin erstatningssag i sit eget hjemland. Denne indførelse af direkte krav for skadelidte betyder, at forsikringselskaberne fremover hæfter direkte overfor denne. Dette er i overensstemmelse med den gældende danske færdselslov for uheld, der er sket i Danmark.

Det nye i direktivet i forhold til gældende dansk ret er, at personer med bopæl i Danmark, der skades i et EU-land eller et land, der er medlem af grøn kortordningen af køretøjer, som er forsikrede i et EU-land, fremover vil få en betydelig lettelse i forløbet ved fastlæggelse af erstatningskravet og den eventuelle efterfølgende udbetaling af erstatning, idet skadelidte ikke længere vil skulle identificere ejer og forsikringselskab på det skadevoldende køretøj med deraf følgende sprog- og procedureproblemer.

Direktivet ændrer ikke på den internationale privatretnlige hovedregel, hvorefter færdselsuheld som hovedregel vil blive bedømt efter det lands lov, hvor uheldet er sket (lex loci delicti-princippet).

Endvidere indføres der nye tiltag til forbedring af de skadelidtes stilling i forhold til den nuværende EU-regulering.

3.1.1. Skadebehandlingsrepræsentater

Med direktivet stilles der krav om, at ethvert forsikringselskab, der vil tegne ansvarsforsikringer for motorkøretøjer, skal udpege en skadebehandlingsrepræsentant i hvert EU-land, der er bemyndiget til at behandle skadessager.

Dette betyder i praksis, at man som skadelidt kan henvende sig til en skadebehandlingsrepræsentant i sit eget land, frem for at skulle have behandlet sagen gennem forsikringselskabet i det land, hvor det skadevoldende køretøj er forsikret.

Repræsentanterne skal være bemyndiget til at behandle og afvikle skadessager i forbindelse med trafikuheld, hvor der opstår et krav om erstatning for tab eller skade på grund af et trafikuheld i et andet land, end dér hvor skadelidte er bosat. Endvidere skal det skadeforvoldende køretøj være forsikret og hjemmehørende i en anden medlemsstat i EU, end dér hvor skadelidte er bosat.

Derudover skal skadebehandlingsrepræsentanten også behandle sager vedrørende trafikuheld, hvor skadelidte er bosat i et EU-land og motorkøretøjet er forsikret og hjemmehørende i et EU-land, men uheldet sker i et land, der er omfattet af grønkortordning. Skadebehandlingsrepræsentanten skal således behandle skadesanmeldelser, når skadelidte vælger at kontakte skadesrepræsentanten og ikke det pågældende forsikringsselskab.

Skadebehandlingsrepræsentanten skal være bosat eller etableret i det land, vedkommende er udpeget i. Dette betyder, at skadebehandlingsrepræsentanten, hvis der er tale om en fysisk person, skal have folke-registeradresse i landet eller, hvis der er tale om en juridisk person, skal selskabet have hjemsted i landet.

Skadebehandlingsrepræsentanten udpeges af forsikringsselskabet, men kan repræsentere flere forsikringsselskaber.

Reglerne om de skadebehandlingsrepræsentanter, som danske motorkøretøjsansvarsforsikringsselskaber og filialer af udenlandske selskaber, der har modtaget koncession fra Finanstilsynet, skal udpege, vil blive reguleret i lov om forsikringsvirksomhed samt underliggende bekendtgørelser, idet kravene vil blive inddarbejdet i de allerede gældende koncessionskrav for forsikringsvirksomheder. Der vil senere blive fremsat lovforslag herom.

3.1.2. Erstatningsorganet

Endvidere indføres der en ny ordning med etablering af et erstatningsorgan.

Erstatningsorganet skal udbetale erstatning ved trafikuheld, hvor der opstår et krav om erstatning for tab eller skade på grund af et trafikuheld i et andet land, end det hvor skadelidte er bosat.

For at erstatningsorganet skal kunne indtræde i sagen, skal det skadeforvoldende køretøj være forsikret og hjemmehørende i en anden medlemsstat af EU, end dér hvor skadelidte er bosat.

Erstatningsorganet kan udbetale erstatning ved trafikuheld, hvor skadelidte er bosat i et EU-land og motorkøretøjet er forsikret og hjemmehørende i et EU-land, men uheldet sker i et land, der er omfattet af grønkortordningen.

En skadelidte kan indgive sit erstatningskrav til erstatningsorganet, hvis skadelidte ikke inden 3 måneder har modtaget et begrundet svar på det erstatningskrav, som skadelidte havde indgivet til det forsikringsselskab, der forsikrer det skadeforvoldende køretøj eller til forsikringsselskabets skaderepræsentant.

Endvidere vil en skadelidte kunne indgive erstatningskrav til erstatningsorganet, hvis det forsikringsselskab, der forsikrer det køretøj, der har forvoldt skaden, ikke har udpeget en skaderepræsentant i det land, hvor skadelidte er bosat. Hvis skadelidte har indgivet et erstatningskrav direkte til forsikringsselskabet, og derfra har modtaget et begrundet svar inden 3 måneder, kan skadelidte ikke anvende denne fremgangsmåde.

Erstatningsorganet skal udpeges eller anerkendes af den danske stat.

3.1.3. Informationskontor

Endelig indføres der med direktivet en ny ordning med informationskontorer.

Informationskontorerne skal bistå en skadelidte med identifikation af dels det køretøj, der har været involveret i ulykken, dels identifikation af det ansvarlige forsikringsselskab, herunder hvilken skadebehandlingsrepræsentant, der er bemyndiget til at behandle sagen i skadelidtes hjemland.

Til dette brug skal informationskontorerne føre register over samtlige de skadebehandlingsrepræsentanter, som forsikringsselskaber med hjemsted i medlemsstaten har udpeget i de øvrige 14 medlemsstater. Endvidere skal informationskontorerne enten selv føre eller have adgang til et register over medlemsstatens registrerede køretøjer og de forsikringsselskaber, hvori køretøjerne er forsikret.

Informationskontorerne udpeges eller anerkendes af den danske stat.

4. Administrative og økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner

Lovforslaget skønnes ikke at have administrative eller økonomiske konsekvenser for stat, kommuner eller amtskommuner.

5. Administrative og økonomiske konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget forventes ikke at medføre administrative eller økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget forventes ikke at medføre miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og

88/357/EØF (Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv).

8. Høring

Lovforslaget er blevet sendt i høring hos de i bilag 2 nævnte myndigheder og organisationer.

9. Samlet vurdering af lovforslagets konsekvenser

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Nej	Nej
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Nej	Nej
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet mv.	Nej	Nej
Administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.	Nej	Nej
Miljømæssige konsekvenser	Nej	Nej
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv)	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Bestemmelsen fastlægger, hvilke køretøjer, der er omfattet af loven samt på hvilke områder, loven er gældende. Definitionerne er identisk med de allerede gældende bestemmelser i færdselslovens § 1 og 2, og der er med forslaget ikke tilsigtet ændringer i fortolkningen af disses anvendelsesområde. Det bemærkes, at ifølge den gældende fortolkning af færdselslovens § 1 fortolkes begrebet færdsel på vej som omfattende vej, gade, cykelsti, fortov, plads, bro, tunnel, passage, sti eller lignende, hvad enten den er privat eller ej. Dertil kommer, at denne lov i henhold til direktiv 72/166/EØF (Første motorforsikringsdirektiv) ikke vil være gældende for køretøj, der kører på skinner på vej. Da der ikke pt. findes sporvogne eller lignende køretøjer på skinner på vej i Danmark, er dette ikke et praktisk problem. Endvidere omfatter loven ikke cykler, rulleskøjter, heste m.v., herunder heller ikke el-cykler, der i dansk ret er at betegne som en cykel.

For så vidt angår kravet om, at vejen skal benyttes til almindelig færdsel af en eller flere færdselsarter, er det afgørende den faktiske benyttelse, ikke om ejeren har givet tilladelse til færdslen. Der skal dog være tale

om almindelig benyttelse og ikke benyttelse af f.eks. en enkelt person eller en enkelt familie.

Til §§ 2 – 5 og 8

Bestemmelserne er en videreførelse af de oprindelige §§ 101 – 104 og 106 i færdselsloven. Der er ikke med forslaget tilsigtet ændringer i den nugældende praksis for så vidt angår disse bestemmelser.

Til § 6 og 7

Bestemmelserne er en videreførelse af den oprindelige § 105 i færdselsloven. Det bemærkes, at beløbsgrænserne for den maksimale erstatning er fastsat til det nugældende beløb, det vil sige, at hidtidige pristalsreguleringer er indarbejdet i nærværende forslag i forhold til færdselsloven. Endvidere bemærkes, at den nugældende § 105 indeholder to bemyndigelser til trafikministeren, der er overflyttet til den foreslåede nye § 19. Der er med forslaget ikke tilsigtet ændringer i den nugældende praksis.

For så vidt angår påhængskøretøj er forsikringspligten i praksis i dag udformet således, at hvis et motordrevet køretøj er udstyret med en tilkoblingsanordning, vil køretøjets forsikring omfatte eventuelt tilkoblede påhængskøretøjer. Eventuelt gods vil være

F. t. l. om erstatningsansvar m.v. for motordrevne køretøjer

omfattet af en selvstændig forsikring. Der tilsigtes ingen ændring i den nugældende praksis.

Til § 9 - 16

Bestemmelserne er en videreførelse af de oprindelige §§ 108 - 116 i færdselsloven.

Bemyndigelserne i § 109, stk. 2 og 4, er dog overført til den foreslåede nye § 19. Der er ikke med forslaget tilsigtet ændringer i den nugældende praksis for så vidt angår disse bestemmelser.

Til § 17

Den foreslåede § 17 fastslår, at trafikministeren udpeger eller anerkender et erstatningsorgan, der kan udbetale erstatning til skadelidte, som er berettiget til erstatning for tab eller skade som følge af uheld i en anden medlemsstat af Den Europæiske Union end den, hvor den skadelidte er bosat, forvoldt af køretøjer, der er forsikret og hjemmehørende i en medlemsstat. Der er tale om en ny ordning, der indføres som led i implementeringen af 4. motorkøretøjsforsikringsdirektiv. Det er hensigten at udpege Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM) som det danske erstatningsorgan i Danmark. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 3.1.2.

Det er endvidere hensigten, at bemyndigelsen vil blive udnyttet således, at der bliver fastsat krav til erstatningsorganets sagsbehandling, herunder hvornår der foreligger et så udførligt svar fra forsikringsselskabet eller skadebehandlingsrepræsentanten, at erstatningsorganet skal træde ud af sagen igen, krav til tidsfrister, sanktioner overfor erstatningsorganet, hvis kravene ikke overholdes m.v. Endvidere vil der blive fastsat visse formkrav til sagsbehandlingen, herunder f.eks. krav om partshøring m.v. Der henvises endvidere til bemærkningerne til § 19, stk. 2, for så vidt angår eventuelle sanktioner. Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 6.

Til § 18

Den foreslåede § 18 fastslår, at trafikministeren udpeger eller anerkender et informationskontor, der bistår skadelidte med identifikation af køretøj, skaderepræsentanter, ansvarsforsikringsselskaber m.v. Der er tale om en ny ordning, der indføres som led i implementeringen af 4. motorkøretøjsforsikringsdirektiv. Det er hensigten, at trafikministeren vil udpege Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM) som det danske erstatningsorgan i Danmark.

Bestemmelsen bemyndiger endvidere trafikministeren til at fastsætte krav til informationskontorets sagsbehandling. Centralregisteret for Motorkøretøjer

fører i dag et register over registreringsnumrene. Det er hensigten, at Centralregistret fortsat skal føre dette samt give informationskontoret de relevante oplysninger i konkrete sager.

Derudover vil der i en bekendtgørelse blive oplyst, hvilke andre oplysninger som informationskontoret skal have, herunder blandt andet adgang til at indhente oplysninger i forsikringsselskaber om forsikringspolicer, grønkortnumre, selvforsikrede køretøjer m.v. Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 3.1.3. Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 5.

Til § 19

Den foreslåede nye § 19 indeholder de samme bemyndigelser til trafikministeren, som i dag fremgår af færdselslovens kapitel 16. Dertil kommer en række nye bemyndigelser, der er en konsekvens af, at området bliver udskilt til selvstændig lov, og implementeringen af fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv.

Nr. 1

Den foreslåede nr. 1 omfatter fastsættelse af regler om, i hvilket omfang den lovpligtige ansvarsforsikring skal dække for skade forvoldt i udlandet. Bestemmelsen er en videreførelse af den nugældende bemyndigelse i færdselslovens § 105, stk. 4. Der er med hjemmel i denne bestemmelse og § 107 udstedt bekendtgørelse nr. 1171 af 16. december 1992 om ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer m.v.

Nr. 2

Den foreslåede nr. 2 omfatter fastsættelse af regler om forsikringspligtens gennemførelse. Bestemmelsen er en videreførelse af den nugældende bemyndigelse i færdselslovens § 107, stk. 1.

Nr. 3

Den foreslåede nr. 3 omfatter fastsættelse af regler om betingelser for betaling af løbende ydelser til DFIM. Bestemmelsen er en videreførelse af den nugældende bemyndigelse i færdselslovens § 105, stk. 1, 4. pkt.

Nr. 4

Den foreslåede nr. 4 bemyndiger trafikministeren til at undtage motordrevne køretøjer, der tilhører fremmede stater eller internationale organisationer fra forsikringspligten. Bestemmelsen er en videreførelse af den nugældende bemyndigelse i færdselslovens § 109, stk. 2. Bemyndigelsen er ikke udnyttet på nuværende tidspunkt.

Nr. 5

Den foreslåede nr. 5 omfatter fastsættelse af regler om betaling af erstatning for skader, der forvoldes i udlandet af selvforsikrede køretøjer. Bestemmelsen er en videreførelse af den nugældende bemyndigelse i færdselslovens § 109, stk. 4. Bemyndigelsen er ikke udnyttet på nuværende tidspunkt.

Nr. 6

Den foreslåede nr. 6 omfatter fastsættelse af regler for sagsbehandlingen for de skadebehandlingsrepræsentanter udenlandske ansvarsforsikringsselskaber udpeger i Danmark.

Bemyndigelsen forventes udnyttet således, at der vil blive fastsat krav til sagsbehandlingen, herunder blandt andet om hvornår der foreligger en anmeldelse af et krav, samt om påløbne renter for erstatningskravet, hvis der ikke, inden 3 måneder efter at skades anmeldelsen er modtaget, foreligger en afgørelse på kravet eller et begrundet svar fra skadebehandlingsrepræsentanten. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 3.1.1. samt bemærkningerne til § 19, stk. 2.

Det skal i den forbindelse bemærkes, at reglerne om danske forsikringsvirksomheders samt udenlandske filialers, der har fået koncession af Finanstilsynet, udpegning af skadebehandlingsrepræsentanter i udlandet vil blive reguleret i lov om forsikringsvirksomhed, hvor det vil indgå som koncessionskrav til forsikringsvirksomheden. Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 4.

Nr. 7

Den foreslåede nr. 7 bemyndiger trafikministeren til at fastsætte regler om, hvorvidt anvendelsen eller gennemførelsen af Den Europæiske Unions forordninger eller direktiver om erstatning og forsikring for motorkøretøjer kan foretages i bekendtgørelsesform.

Til § 20

Den foreslåede nye § 20 er en videreførelse af færdselslovens § 134 a, hvorefter administrationen af bestemmelser i loven kan henlægges til en underliggen-

de styrelse m.v. Det er hensigten, at opgaven vil blive henlagt til Færdselsstyrelsen, hvilket er tilfældet i dag. Det foreslåede nye stk. 2 svarer til den nugældende ordning i færdselsloven.

Til § 21

Bestemmelsen er en videreførelse af færdselslovens § 107, stk. 2 og 3. Der er ikke med forslaget tilsigtet ændringer i forhold til gældende praksis.

Til § 22

Med den foreslåede nye § 22 bestemmes det, at overtrædelser af bestemmelserne i forslagets § 6 om forsikringspligten kan medføre bødestraf. Den foreslåede bestemmelse svarer til færdselslovens § 118, stk. 1, nr. 1, hvorefter overtrædelse af forsikringspligten i § 105 kan straffes med bøde. Der er ikke med forslaget tilsigtet ændring i gældende praksis.

Bestemmelsen om at indføre bødestraf for overtrædelse af regler, der er udstedt i forskrifter i medfør af denne lov, svarer til færdselslovens § 118, stk. 6, 1. pkt. Bestemmelsen forventes bl.a. udnyttet i forbindelse med udstedelsen af regler om skadebehandlingsrepræsentanter, erstatningsorgan samt informationskontorer.

Endvidere indføres det med forslaget, at både fysiske og juridiske personer kan pålægges strafansvar efter denne lov. Bestemmelsen svarer til færdselslovens § 118, stk. 8.

Til § 23

De foreslåede ændringer af færdselsloven er en konsekvens af lovforslaget.

Til § 24

Loven foreslås at træde i kraft den 1. oktober 2002. Det fremgår af 4. motorkøretøjsforsikringsdirektiv, at bestemmelserne om erstatningsorganet skal være trådt i kraft senest den 20. januar 2002. Det vurderes derfor mest hensigtsmæssigt, at bestemmelserne om erstatningsorgan og informationskontor (§§ 17 og 18) træder i kraft den 1. januar 2002.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

§ 63. Ikke registreringspligtig knallert må kun føres af personer, som er fyldt 16 år.

Stk. 2. Personer under 18 år skal endvidere have erhvervet bevis for med et tilfredsstillende resultat at have modtaget undervisning i færdselsreglerne og kørsel med ikke registreringspligtig knallert. Dette gælder dog ikke for personer, der har erhvervet kørekort til traktor.

Stk. 3. Det påhviler kommunen at sørge for undervisningen i færdselsreglerne og kørsel med ikke registreringspligtig knallert.

Stk. 4. Trafikministeren fastsætter bestemmelser om undervisningen og om beviset for modtagelsen heraf. Trafikministeren kan fravige reglerne i stk. 1 og 2 for øvelseskørsel på vej.

Stk. 5. Til personer under 18 år, der efter at have erhvervet kørekort til traktor ikke længere er i besiddelse af dette, kan politiet efter regler fastsat af trafikministeren udstede en erklæring om, at vedkommende opfylder betingelserne for at føre ikke registreringspligtig knallert.

Stk. 6. Føreren af en ikke registreringspligtig knallert skal under kørslen medbringe præmiekvittering, der viser, at ansvarsforsikring er tegnet og holdt i kraft, jf. § 105. Knallertkørere under 18 år skal endvidere medbringe det i stk. 2 nævnte bevis eller kørekort eller den i stk. 5 nævnte erklæring. Præmiekvittering samt bevis, kørekort eller erklæring skal på forlangende forevises politiet.

Stk. 7. Stk. 2 gælder kun for personer, der har bopæl her i landet.

Lovforslaget

§ 23. I færdselsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 712 af 2. august 2001, foretages følgende ændringer og ophævelser:

1. I § 63, *stk. 6*, ændres »§ 105« til: »§ 6 i lov om erstatningsansvar og ansvarsforsikring af motordrevne køretøjer«.

2. Kapitel 16 ophæves.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Kapitel 16

Erstatning og forsikring*Ansvarsgrundlaget m.v.*

§ 101. Den, der er ansvarlig for et motordrevet køretøj, skal erstatte skader, som køretøjet volder ved færdselsuheld eller ved eksplosion eller brand, der hidrører fra brændstofanlæg i køretøjet.

Stk. 2. Erstatningen for personskade eller tab af forsørger kan nedsættes eller bortfalde, hvis skadelidte eller afdøde forsætligt har medvirket til skaden. Erstatningen kan endvidere nedsættes og i særlige tilfælde bortfalde, hvis skadelidte eller afdøde ved grov uagtsomhed har medvirket til skaden.

Stk. 3. Erstatningen for tingsskade kan nedsættes eller bortfalde, hvis skadelidte forsætligt eller uagtsomt har medvirket til skaden.

§ 102. Hvis et motordrevet køretøj volder skade på anden måde end nævnt i § 101, stk. 1, skal den, der er ansvarlig for køretøjet, betale erstatning efter lovgivningens almindelige regler.

§ 103. Personskade eller tab af forsørger, der er en følge af sammenstød mellem motordrevne køretøjer, erstattes efter reglerne i § 101, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Sker der tingsskade ved sammenstød mellem motordrevne køretøjer, afgøres det under hensyn til de foreliggende omstændigheder, om og med hvor stort et beløb erstatning bør ydes.

§ 104. Erstatningsansvaret efter §§ 101-103 påhviler den ejer eller bruger, der benytter køretøjet eller lader det benytte.

Stk. 2. Føreren er erstatningsansvarlig efter lovgivningens almindelige regler.

*Gældende formulering**Lovforslaget**Forsikringspligt*

§ 105. Krav om erstatning for skader forvoldt af motordrevne køretøjer skal være dækket af en forsikring i et ansvarsforsikringsselskab, der har Finanstilsynets tilladelse (koncession) til at drive forsikringsvirksomhed. Et udenlandsk forsikringsselskab, der har koncession i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et andet land, der efter aftale med EF har gennemført Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv), og som i Danmark er anmeldt til at tegne ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer, kan ligeledes tegne ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer i Danmark. Alle forsikringsselskaber, der tegner ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer i Danmark, skal være medlem af Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM). Betingelser for betaling af løbende ydelser til DFIM fastsættes af trafikministeren. Alle forsikringsselskaber, der ønsker at tegne ansvarsforsikring for registreringspligtige motordrevne køretøjer i Danmark, skal herudover anmelde dette til Centralregisteret for Motorkøretøjer.

Stk. 2. Forsikringen skal dække personskade eller tab af forsørger på indtil 50 mio. kr. og tingsskade på indtil 10 mio. kr. for den ved en enkelt begivenhed forårsagede skade.

Stk. 3. De i § 105, stk. 2, nævnte beløb reguleres hvert år pr. 1. januar med 2 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De herefter fremkomne beløb afrundes til nærmeste med 1 million delelige kronebeløb. Trafikministeren bekendtgør hvert år, hvilke reguleringer der skal finde sted.

Stk. 4. Trafikministeren kan fastsætte bestemmelser om, i hvilket omfang forsikringen skal dække skader forvoldt i udlandet.

§ 106. For motordrevne køretøjer, der skal registreres eller godkendes, påhviler forsikringspligten ejeren eller den person (brugeren), der har varig rådighed over køretøjet.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 2. For andre motordrevne køretøjer påhviler forsikringspligten den, der bruger køretøjet eller lader det bruge på vej.

§ 107. Trafikministeren fastsætter bestemmelser om forsikringspligtens gennemførelse, herunder om forsikringsselskabers pligt til at deltage i en gensidig hæftelsesordning i tilfælde af, at et ansvarsforsikringsselskab ikke opfylder sine forfaldne erstatningsforpligtelser i henhold til de tegnede lovpligtige ansvarsforsikringer.

Stk. 2. Præmier for forsikringen er tillagt udpantningsret. Er forsikring tegnet for et større beløb end efter § 105, stk. 2, gælder denne regel hele præmien.

Stk. 3. Ved registrering m.v. af forsikringsbevis for et motordrevet køretøj betales 7 kr. af vedkommende forsikringsselskab.

Forsikringsselskabets hæftelse og regres

§ 108. Forsikringsselskabet hæfter umiddelbart over for skadelidte for erstatning efter § 105, stk. 1.

Stk. 2. En aftale mellem forsikringsselskabet og forsikringstageren om, at selskabet skal have regres mod den, der efter § 104 er ansvarlig for skaden, når forsikringsbegivenheden er fremkaldt af den ansvarlige ved uagtsomhed, har kun retsvirkning, hvis forsikringsbegivenheden er fremkaldt ved en uagtsomhed, der kan betegnes som grov hensynsløshed.

Selvforsikrede køretøjer

§ 109. Motordrevne køretøjer, der tilhører staten eller en kommune, er undtaget fra forsikringspligt efter § 105.

Stk. 2. Trafikministeren kan træffe tilsvarende bestemmelse med hensyn til motordrevne køretøjer, der tilhører fremmede stater eller internationale organisationer.

Stk. 3. Er et køretøj efter stk. 1 og 2 ikke forsikret, hæfter den danske stat eller den kommune, der ejer køretøjet, for erstatning i samme omfang som et forsikringsselskab, i hvilket der er tegnet ansvarsforsikring efter § 105.

Stk. 4. Trafikministeren kan fastsætte bestemmelser om betaling af erstatning for skader, som forvoldes i udlandet af de køretøjer, der er nævnt i stk. 1 og 2.

*Gældende formulering**Lovforslaget**Sagernes behandling*

§ 110. Anlægger skadelidte sag mod forsikringsselskabet, skal selskabet tilsige enhver, der er ansvarlig efter § 104, til ethvert retsmøde med det varsel, som efter retsplejelovens § 175 gælder for vidner i borgerlige sager. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 2.

Stk. 2. Enhver, der tilsiges efter stk. 1, kan ved at fremsætte begæring herom til retsbogen indtræde som part i sagen. Indtræder han ikke, er afgørelsen af erstatningsspørgsmålet ved dom eller forlig bindende for ham.

§ 111. Hvis der rejses tiltale for en skadeforvoldende lovovertrædelse, der kan medføre erstatningsansvar efter dette kapitel, skal der gives den eller de skadelidte lejlighed til at påstå erstatning. Hvis der ikke opnås forlig om erstatningen, skal erstatningspåstandene påkendes under sagen, selv om straf ikke pålægges tiltalte.

Stk. 2. I særlige tilfælde, hvor erstatningskravet angår materiel skade og er af indviklet beskaffenhed, kan retten dog, efter at forlig forgæves er prøvet, nægte kravets forfølgning under straffesagen.

§ 112. Påkendelse af erstatningsspørgsmålet kan ske før eller efter afgørelsen af spørgsmålet om straf.

Stk. 2. Det forsikringsselskab, i hvilket der er tegnet ansvarsforsikring for det køretøj, som tiltalte benyttede, eller den, der efter §109, stk. 3, hæfter for den skete skade, anses for erstatningsspørgsmålets vedkommende som part i sagen og skal tilsiges til ethvert retsmøde med det varsel, som efter retsplejelovens § 175 gælder for vidner i straffesager.

Stk. 3. Påhviler der efter § 104 andre end tiltalte erstatningsansvar, skal tillige disse tilsiges til ethvert retsmøde med det i stk. 2 nævnte varsel. Bestemmelserne i § 110, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Når erstatningsspørgsmålet påkendes under sagen, kan retten i overensstemmelse med reglerne i retsplejelovens kapitel 30 pålægge rettergangs bøder og sagsomkostninger.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

§ 113. Ankes en straffesag, under hvilken erstatningsspørgsmålet er blevet påkendt, anses enhver, der for erstatningsspørgsmålets vedkommende har været part i den indankede sag, tillige som part under anken, hvis erstatningsspørgsmålet tages under påkendelse.

Stk. 2. Den i retsplejelovens § 996 nævnte adgang til at anke i den borgerlige retsplejes former står åben for enhver, der, for så vidt angår erstatningsspørgsmålet, har været part i sagen.

Stk. 3. Med hensyn til anke betragtes en særskilt påkendelse af straffe- eller erstatningspåstanden som en selvstændig dom.

Stk. 4. Retsplejelovens § 995, stk. 4, finder ikke anvendelse i de sager, der er nævnt i § 111.

§ 114. (Ophævet).

§ 115. Hvis spørgsmålet om straf for en skade- forvoldende lovovertrædelse, der kan medføre erstatningsansvar efter dette kapitel, er afgjort ved udenretligt bødeforelæg, skal politiet efter anmodning fra en skadelidt indbringe erstatningsspørgsmålet for den ret, for hvilken der ellers ville være blevet rejst tiltale. Erstatningsspørgsmålet behandles herefter, som om der var rejst tiltale i sagen. § 111, stk. 2, § 112, stk. 2-4, og § 113, stk. 2 og 4, finder tilsvarende anvendelse. Politiet skal underrette de skadelidte om deres adgang til at forlange erstatningsspørgsmålet indbragt for retten.

Ansvar efter lov om fragtaftaler ved international vejtransport

§ 116. Reglerne i dette kapitel finder ikke anvendelse på en fragtførers ansvar, hvis dette er omfattet af lov om fragtaftaler ved international vejtransport.

§ 118. Med bøde straffes den, der:

- 1) overtræder § 3, stk. 1 og 2, §§ 4-8, § 9, stk. 2, § 10, § 12, §§ 14-52, § 54, stk. 2-4, § 55 a, stk. 1, § 60, stk. 5, § 62, stk. 2 og 3, §§ 63-65, § 67, § 70, stk. 1 og 2, § 72, §§ 74-75, § 78, stk. 3, §§ 80-82, § 83 a, § 84, stk. 2, §§ 86-88, §§ 97-99 og § 105,
- 2) tilsidesætter vilkår for en tilladelse i henhold til loven eller i henhold til forskrifter udstedt i medfør af loven eller

3. I § 118, stk. 1, nr. 1, ændres », §§ 97-99 og § 105« til: »og §§ 97-99«.

Gældende formulering

- 3) undlader at efterkomme forbud eller påbud, der er meddelt i henhold til loven eller i henhold til forskrifter udstedt i medfør af loven.

Lovforslaget

§ 24. Loven træder i kraft den 1. oktober 2002, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 17 og § 18 træder i kraft den 1. januar 2002.

Oversigt over myndigheder og organisationer, der er anmodet om en udtalelse i anledning af lovforslaget:

Amtsrådsforeningen	Dansk Taxa Forbund
Arbejdsgiverforeningen for Handel, Transport og Service	Dansk Transport og Logistik
Arbejdsgiverforeningen for Transport og Logistik	De Samvirkende Invalideorganisationer
Bestillingskontorenes Sammenslutning	De Danske Bilimportører
Danmarks Automobilforhandler Forening	Erhvervenes Transportudvalg
Dansk Arbejdsgiverforening	Forbrugerrådet
Danske Busvognmænd	Forende Danske Motorejere
Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring	Forsikring og Pension
Dansk Industri	Frederiksberg Kommune
Danske Kørelæreres Landsforbund	Kommunernes Gensidige Forsikringsselskab
Dansk Kørelærer-Union	Kommunernes Landsforening
Dansk Køreskole Forening	Københavns Kommune
Danske Sælgere	NOAH-Trafik
	Nævnet for Etnisk Ligestilling
	Storkøbenhavns Taxinævn
	Turistvognmændenes Arbejdsgiverforening

Bilag 3

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000**om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, og artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg⁽²⁾,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251⁽³⁾, på grundlag af Forligsudvalgets fælles udkast af 7. april 2000, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Der er i øjeblikket forskelle mellem medlemsstaternes love, regler og administrative bestemmelser om ansvarsforsikring for motorkøretøjer, og disse forskelle hæmmer den frie bevægelighed for personer og forsikringstjenester.

(2) Disse bestemmelser bør derfor tilnærmes hinanden for at forbedre det indre markeds funktion.

(3) Ved direktiv 72/166/EØF⁽⁴⁾ vedtog Rådet bestemmelser om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse.

(4) Ved direktiv 88/357/EØF⁽⁵⁾ vedtog Rådet bestemmelser om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed, bortset fra livsforsikring, og bestemmelser for faktisk at lette den frie udveksling af tjenesteydelser.

(5) Gennem ordningen med bureauer for det grønne forsikringskort sikres der en problemløs afvikling af en skadessag efter et uheld i skadelidtes eget land, selv når modparten kommer fra et andet europæisk land.

(6) Ordningen med bureauer for det grønne forsikringskort kan ikke løse alle vanskeligheder for en skadelidte, som må gøre sine krav gældende i en anden medlemsstat over for en dér bosiddende modpart og et forsikringsselskab, der har fået sin administrative godkendelse dér (et fremmed retssystem, et fremmed sprog, en uvant afviklingsprocedure og en ofte uacceptabelt lang afviklingstid).

(7) Ved beslutning af 26. oktober 1995 om afvikling af skadessager efter færdselsuheld uden for skadelidtes hjemland⁽⁶⁾ tog Europa-Parlamentet et initiativ i medfør af traktatens artikel 192, stk. 2, og opfordrede Kommissionen til at afhjælpe disse problemer ved at fremsætte forslag til et direktiv, som skal vedtages af Europa-Parlamentet og Rådet.

(8) Der er et reelt behov for at udbygge de ordninger, der blev indført ved direktiv 72/166/EØF, 84/5/EØF⁽⁷⁾ og 90/232/EØF⁽⁸⁾, for at sikre en ensartet behandling af personer, der har lidt tab eller skade ved uheld forvoldt af motorkøretøjer, uanset hvor i Fællesskabet uheldet sker. Der er mangler i forbindelse med afviklingen af skadelidtes erstatningskrav efter uheld omfattet af dette direktiv, i en anden stat end den, hvor skadelidte er bosat.

(9) Anvendelsen af dette direktiv på uheld i tredjelande, som er dækket af ordningen med grønne kort med hensyn til uheld, der berører skadelidte bosat i Fællesskabet, og som involverer køretøjer, der er forsikret og hjemmehørende i en medlemsstat, medfører ikke en udvidelse af den tvungne geografiske dækning for en motorkøretøjsforsikring som fastsat i artikel 3, stk. 2, i direktiv 72/166/EØF.

(10) Dette indebærer, at skadelidte får mulighed for at rejse krav direkte mod det selskab, hvor skadevolder er forsikret.

(11) En tilfredsstillende løsning på disse problemer kunne være, at skadelidte, der har lidt tab eller skade som følge af uheld omfattet af dette direktiv og forvoldt af motorkøretøjer i en anden stat end den, hvor skadelidte er bosat, kan fremsætte sit skadeserstatningskrav i sin egen medlemsstat over for en skadebehandlingsrepræsentant, som skadevolders forsikringsselskab har udpeget dér.

(12) Denne løsning ville indebære, at skade, der er lidt uden for skadelidtes hjemland, kan behandles på en måde, som skadelidte er fortrolig med.

(13) En sådan ordning med en skadebehandlingsrepræsentant i skadelidtes hjemland ville ikke berøre spørgsmålet om, hvilken materiel ret der konkret skal anvendes eller om den retslige kompetence.

(14) I forbindelse med indførelse af en ordning med en skadebehandlingsrepræsentant er det et logisk supplement at give skadelidte mulighed for at rejse krav direkte mod det pågældende selskab, hvilket endvidere vil forbedre retsstillingen for personer, der har lidt tab eller skade som følge af uheld forvoldt af motorkøretøjer uden for den medlemsstat, hvor de pågældende er bosat.

(15) For at afhjælpe de pågældende mangler bør den medlemsstat, hvor forsikringsselskabet har fået sin tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, pålægge selskabet at udpege skadebehandlingsrepræsentanter, der er bosat eller etableret i de andre medlemsstater. En sådan repræsentant skal indsamle alle de nødvendige oplysninger i forbindelse med erstatningskrav som følge af uheld forvoldt af motorkøretøjer og, på forsikringsselskabets vegne og for dets regning, på passende måde behandle kravene, herunder udbetale erstatning for forvoldt skade. Skadebehandlingsrepræsentanten skal være bemyndiget til at repræsentere selskabet over for personer, der har lidt skade som følge af sådanne uheld, og til at repræsentere selskabet over for nationale myndigheder, herunder, om nødvendigt, repræsentere det ved domstolene, i det om-

fang dette er foreneligt med den internationale privatrets regler om retternes kompetence.

(16) Skadebehandlingsrepræsentantens virksomhed udgør ikke et tilstrækkeligt grundlag for at fastslå domstolskompetence i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, medmindre der er hjemmel herfor i den internationale privatrets regler om retternes kompetence.

(17) Det bør være en af betingelserne for at få adgang til og for fortsat at udøve forsikringsvirksomhed i klasse 10 under punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF⁽⁹⁾, bortset fra fragtførerens ansvar, at der udpeges repræsentanter, der er bemyndiget til at behandle skadessager. Denne betingelse bør derfor opfyldes ved den administrative tilladelse, der er udstedt af myndighederne i den medlemsstat, hvor forsikringsselskabet har sit hjemsted, som defineret i afsnit II i direktiv 92/49/EØF⁽¹⁰⁾. Denne betingelse bør ligeledes gælde selskaber, hvis hjemsted ligger uden for Fællesskabet, men som har fået tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed i en af Fællesskabets medlemsstater. På dette punkt bør direktiv 73/239/EØF derfor ændres og suppleres.

(18) Ud over at det bør sikres, at forsikringsselskabet har en repræsentant i skadelidtes hjemland, bør skadelidte have sikkerhed for, at sagen behandles hurtigst muligt. De nationale lovgivninger bør derfor indeholde passende effektive og systematiske økonomiske eller tilsvarende administrative sanktioner - som f.eks. et påbud kombineret med administrative bøder, regelmæssig rapportering til tilsynsorganer, kontrol på stedet, offentliggørelse i den nationale lovtidende og i pressen, suspension af et selskabs aktiviteter (forbud mod at indgå nye aftaler i et vist tidsrum), udpegelse af en særlig repræsentant for tilsynsmyndighederne, der skal kontrollere, at forretningerne føres i overensstemmelse med forsikringslovgivningen, inddragelse af en virksomheds tilladelse, sanktioner over for ledelsen - mod det ansvarlige forsikringsselskab, hvis selskabets repræsentant ikke efterkommer sin pligt til at fremsætte et erstatningstilbud inden for en rimelig frist. Dette er ikke til hinder for, at der anvendes enhver anden foranstaltning, især i henhold til tilsynslovgivningen, der måtte anses for hensigtsmæssig. For at forsikringsselskabet kan fremsætte et begrundet tilbud inden for den fastsatte frist, kræves det dog, at der ikke er uenighed om ansvaret og de lidte tab og skader.

Det begrundede erstatningstilbud bør være skriftligt og indeholde grundlaget for vurderingen af ansvaret og skaden.

(19) Disse sanktioner bør suppleres med en bestemmelse om, at der skal betales renter af det beløb, som forsikringsselskabet tilbyder i erstatning, eller som en domstol tilkender skadelidte, såfremt tilbuddet ikke er blevet fremsat inden for den fastsatte frist. Hvis medlemsstaterne allerede har nationale bestemmelser om renter ved forsinket betaling, kan gennemførelsen af en sådan bestemmelse ske ved henvisning hertil.

(20) Personer, der lider tab eller skade som følge af uheld forvoldt af motorkøretøjer, har undertiden vanskeligt ved at få oplyst navnet på det forsikringsselskab, som har ansvarsforsikret det motorkøretøj, der er impliceret i et uheld.

(21) Medlemsstaterne bør i disse personers interesse oprette informationskontorer for at sikre, at sådanne oplysninger kan tilvejebringes hurtigt. Informationskontorerne skal desuden stille oplysninger til rådighed for skadelidte om skadebehandlingsrepræsentanter. Det er påkrævet, at informationskontorerne samarbejder med hinanden og reagerer hurtigt på anmodninger om oplysninger fra informationskontorer i andre medlemsstater. Det er hensigtsmæssigt at indsamle oplysninger om, hvornår forsikringsdækningen faktisk er ophørt, men ikke om udløbet af policens oprindelige gyldighedsperiode, hvis aftalen er forlænget stiltiende.

(22) Der bør fastsættes særlige bestemmelser vedrørende køretøjer (f.eks. offentlige eller militære køretøjer), som er undtaget fra pligten til at tegne ansvarsforsikring.

(23) Skadelidte kan have en berettiget interesse i at blive underrettet om, hvem der er ejeren eller den sædvanlige fører eller den registrerede indehaver af køretøjet, f.eks. hvis der kun kan fås erstatning fra disse personer, fordi køretøjet ikke er behørigt forsikret, eller skaden overstiger forsikringssummen. Disse oplysninger bør følgelig også stilles til rådighed.

(24) Bestemte oplysninger som f.eks. navn og adresse på ejeren eller den sædvanlige fører og forsikringspolicens nummer eller køretøjets registreringsnummer er personoplysninger i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af

fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁽¹⁾. Den behandling af personoplysninger, som nærværende direktiv indebærer, bør derfor være i overensstemmelse med de nationale foranstaltninger, der er truffet i medfør af direktiv 95/46/EF. Navn og adresse på den sædvanlige fører bør kun meddeles, hvis dette har hjemmet i den nationale lovgivning.

(25) Der bør oprettes et erstatningsorgan, som skadelidte kan rette henvendelse til, hvis forsikringsselskabet ikke har udpeget en repræsentant eller forhaler sagen betydeligt, eller hvis forsikringsselskabet ikke kan identificeres, og som skal sikre, at skadelidte får erstatning. Erstatningsorganet bør kun træde ind i sjældne konkrete tilfælde, hvor forsikringsselskabet ikke efterkommer sine forpligtelser til trods for truslerne om sanktioner.

(26) Erstatningsorganet skal kun afgøre erstatningsspørgsmålet med hensyn til tab eller skade, som skadelidte har lidt, hvis sagen kan bedømmes objektivt, og organet skal derfor begrænse sine aktiviteter til - uden at behandle sagen - at kontrollere, at der er fremsat et erstatningstilbud i overensstemmelse med de fastsatte tidsfrister og procedurer.

(27) Juridiske personer, der i henhold til lov indtræder i skadelidtes erstatningskrav over for skadevolderen eller dennes forsikringsselskab (f.eks. andre forsikringsselskaber eller organer inden for den sociale sikring) bør ikke have ret til at fremsætte det pågældende erstatningskrav over for erstatningsorganet.

(28) Erstatningsorganet bør have ret til subrogation i den udstrækning, det har ydet erstatning til skadelidte. For at gøre det lettere at gennemføre erstatningsorganets krav mod forsikringsselskabet, hvis dette har undladt at udpege en repræsentant eller forhaler sagen betydeligt, bør organet i skadelidtes hjemland automatisk have ret til refusion med ret til at lade erstatningsorganet i det land, hvor forsikringsselskabet har sit etablerede forretningssted, indtræde i skadelidtes rettigheder. Dette organ vil bedre kunne indlede regressøgsmål mod forsikringsselskabet.

(29) Selv om medlemsstaterne kan tillægge forelæggelsen af et erstatningskrav for erstatningsorganet subsidiær karakter, bør skadelidte

ikke være forpligtet til at forelægge sit erstatningskrav for skadevolderen, inden han forelægger det for erstatningsorganet. Skadelidtes stilling bør i dette tilfælde mindst være den samme, som når der forelægges et krav for en garantifond efter artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF.

(30) Denne ordning vil kunne gennemføres ved indgåelse af en aftale mellem de erstatningsorganer, medlemsstaterne har oprettet eller anerkendt, hvori der fastsættes bestemmelser om disse organers funktion og forpligtelser samt om fremgangsmåden ved refusion.

(31) Hvis forsikringsselskabet for et køretøj ikke kan identificeres, bør det sikres, at den endelige debitor for det beløb, skadelidte får udbetalt i erstatning, er garantifonden - som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF - i den medlemsstat, hvor det uforsikrede køretøj, der har forvoldt uheldet, er hjemmehørende. Hvis køretøjet er ukendt, skal det sikres, at den endelige debitor er garantifonden - som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF - i den medlemsstat, hvor uheldet er sket -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv har som mål at fastsætte særlige bestemmelser for skadelidte, der er berettiget til erstatning for tab eller skade som følge af uheld i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat, forvoldt af køretøjer, der er forsikret og hjemmehørende i en medlemsstat.

Med forbehold af tredjelandes lovgivning om civilretligt ansvar og international privatret finder dette direktiv også anvendelse på skadelidte, der er bosat i en medlemsstat og er berettiget til erstatning for tab eller skade som følge af uheld i tredjelande, hvis nationale forsikringsbureau som defineret i artikel 1, stk. 3, i direktiv 72/166/EØF har tilsluttet sig ordningen med grønne kort, når sådanne uheld forvoldes af køretøjer, der er forsikret og hjemmehørende i en medlemsstat.

2. Artikel 4 og 6 finder kun anvendelse i tilfælde af uheld, der er forvoldt af et køretøj:

- a) som er forsikret gennem et etableret forretningssted i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat, og

- b) som er hjemmehørende i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat.

3. Artikel 7 finder ligeledes anvendelse på uheld, der er forvoldt af køretøjer, der er hjemmehørende i et tredjeland og omfattet af artikel 6 og 7 i direktiv 72/166/EØF.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) "forsikringsselskab": et selskab, som har opnået administrativ tilladelse i overensstemmelse med artikel 6 i direktiv 73/239/EØF eller artikel 23, stk. 2, i direktiv 73/239/EØF
- b) "etableret forretningssted": et forsikringsselskabs vedtægtsmæssige hjemsted, agentur eller filial, som defineret i artikel 2, litra c), i direktiv 88/357/EØF
- c) "køretøj": et køretøj som defineret i artikel 1, stk. 1, i direktiv 72/166/EØF
- d) "skadelidte": en skadelidt som defineret i artikel 1, stk. 2, i direktiv 72/166/EØF
- e) "den medlemsstat, i hvilken køretøjet er hjemmehørende": det område, hvor køretøjet er hjemmehørende som defineret i artikel 1, stk. 4, i direktiv 72/166/EØF.

Artikel 3

Direkte krav

Medlemsstaterne sikrer, at de i artikel 1 nævnte skadelidte, hvis tab eller skade er en følge af de deri omhandlede uheld, kan rejse krav direkte mod det forsikringsselskab, som har ansvarsforsikret skadevolder.

Artikel 4

Repræsentant bemyndiget til at behandle skadessager

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at ethvert forsikringsselskab, der dækker risici i forsikringsklasse 10 under punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF, bortset fra fragtførerens ansvar, udpeger en skadebehandlingsrepræsentant i alle andre medlemsstater end den, hvor selskabet har fået sin administrative tilladelse. Denne repræsentant behandler og afvikler skadessager i forbindelse med uheld i de i artikel 1 omhandlede tilfælde.

Skadebehandlingsrepræsentanten skal være bosat eller etableret i den medlemsstat, hvor han er udpeget.

2. Valget af skadebehandlingsrepræsentanten sker efter forsikringsselskabets skøn. Medlemsstaterne kan ikke indskrænke dette frie valg.

3. Den repræsentant, som er bemyndiget til at behandle skadessager, kan handle for et eller flere forsikringsselskabers regning.

4. Skadebehandlingsrepræsentanten indsamler i forbindelse med sådanne erstatningskrav alle de oplysninger, der er nødvendige for afvikling af skadessagerne og tager de nødvendige skridt til at forhandle en afgørelse heraf. Kravet om udpegelse af en skadebehandlingsrepræsentant afskærer ikke skadelidte eller skadelidtes forsikringsselskab fra at rejse krav direkte mod skadevolderen eller skadevolderens forsikringsselskab.

5. Skadebehandlingsrepræsentanten skal have tilstrækkelig bemyndigelse til at repræsentere forsikringsselskabet over for skadelidte i de i artikel 1 omhandlede tilfælde, samt til fuldt ud at imødekomme skadelidtes krav. Repræsentanten skal være i stand til at behandle sagen på de(t) officielle sprog i den medlemsstat, hvor skadelidte har bopæl.

6. Medlemsstaterne indfører en forpligtelse belagt med passende, effektive og systematiske økonomiske eller tilsvarende administrative sanktioner, for at sikre, at der senest tre måneder efter den dato, hvor skadelidte fremsatte sit erstatningskrav enten direkte over for skadevolderens forsikringsselskab eller over for den repræsentant, selskabet har bemyndiget til at behandle skadessager:

- a) af skadevolderens forsikringsselskab eller dets skadebehandlingsrepræsentant fremsættes et begrundet erstatningstilbud i tilfælde, hvor ansvaret ikke bestrides, og tabet er opgjort, eller
- b) af det forsikringsselskab, som erstatningskravet er fremsat over for, eller af dets skadebehandlingsrepræsentant gives et begrundet svar på de punkter, der er omhandlet i erstatningskravet, hvis ansvaret afvises eller ikke er klart fastlagt, eller hvis skadelidtes tab ikke er endeligt opgjort.

Medlemsstaterne indfører bestemmelser med henblik på at sikre, at der betales renter af det beløb, som forsikringsselskabet tilbyder i erstatning, eller som en domstol tilkender skadelidte, såfremt tilbudet ikke er fremsat inden for tre måneder.

7. Kommissionen rapporterer til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af stk. 4, første afsnit, og om bestemmelsens virkning samt om nationale sanktionsbestemmelser overensstemmelse inden den 20. januar 2006 og forelægger om nødvendigt forslag.

8. Udpegelsen af en skadebehandlingsrepræsentant kan ikke i sig selv betragtes som oprettelse af et agentur eller en filial i henhold til artikel 1, litra b), i direktiv 92/49/EØF, og skadebehandlingsrepræsentanten betragtes ikke som etableret forretningssted i henhold til artikel 2, litra c), i direktiv 88/357/EØF eller et forretningssted i henhold til Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager⁽¹²⁾.

Artikel 5

Informationskontorer

1. Hver medlemsstat sørger for at oprette eller anerkende et informationskontor, der med henblik på at give skadelidte mulighed for at søge erstatning skal:

- a) føre et register, som indeholder følgende oplysninger:
 - 1) registreringsnumrene på de motorkøretøjer, som er hjemmehørende i den pågældende medlemsstat
 - 2) i) numrene på de forsikringspolicer, der dækker disse køretøjer for risici i forsikringsklasse 10 under punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF, bortset fra fragtførerens ansvar, og, såfremt policens gyldighedsperiode er udløbet, ligeledes datoen for forsikringsdækningens ophør
 - ii) nummeret på det grønne kort eller på grænseforsikringspolicen, hvis køretøjet er dækket af et af disse dokumenter, såfremt køretøjet er undtaget i henhold til artikel 4, litra b), i direktiv 72/166/EØF

- 3) de forsikringsselskaber, der dækker disse køretøjer for risici i forsikringsklasse 10 under punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF, bortset fra fragtførerens ansvar, og de skadebehandlingsrepræsentanter, som forsikringsselskaberne har udpeget i henhold til artikel 4, og som er anmeldt til informationskontoret i henhold til denne artikels stk. 2
- 4) en liste over de køretøjer, der i hver medlemsstat er undtaget fra pligten til at være dækket af en ansvarsforsikring, jf. artikel 4, litra a) og b), i direktiv 72/166/EØF
- 5) for så vidt angår de køretøjer, der er omhandlet i nr. 4:
 - i) navnet på den myndighed eller det organ, der i overensstemmelse med artikel 4, litra a), andet afsnit, i direktiv 72/166/EØF er udpeget som ansvarligt for at erstatte skadelidte tabet i de tilfælde, hvor den procedure, der er omhandlet i artikel 2, stk. 2, første led, i direktiv 72/166/EØF, ikke kan finde anvendelse, hvis køretøjet er omfattet af undtagelsen i artikel 4, litra a), i direktiv 72/166/EØF
 - ii) navnet på det organ, der dækker køretøjet i den medlemsstat, hvor det er hjemmehørende, hvis køretøjet er omfattet af undtagelsen i artikel 4, litra b), i direktiv 72/166/EØF
- b) eller koordinere indsamling og formidling af disse oplysninger, og
- c) bistå berettigede personer med at få adgang til de i litra a), nr. 1, 2, 3, 4 og 5, nævnte oplysninger.

De i litra a), nr. 1, 2 og 3, omhandlede oplysninger opbevares i et tidsrum af syv år efter køretøjets slettelser i registret eller forsikringsaftalens ophør.

2. Forsikringsselskaber, som er omhandlet i stk. 1, litra a), nr. 3, giver informationskontorerne i alle medlemsstaterne oplysning om navn og adresse på den skadebehandlingsrepræsentant, de har udpeget i den pågældende medlemsstat i henhold til artikel 4.

3. Medlemsstaterne sikrer, at skadelidte i en periode på syv år efter uheldet har ret til fra informationskontoret i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, eller i den medlemsstat, hvor motorkøretøjet er hjemmehørende, eller i den

medlemsstat hvor uheldet fandt sted, straks at få følgende oplysninger:

- a) forsikringsselskabets navn og adresse
- b) nummeret på forsikringspolice, og
- c) navn og adresse på forsikringsselskabets skadebehandlingsrepræsentant i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat.

Informationskontorerne skal samarbejde.

4. Informationskontoret oplyser skadelidte om ejerens, den sædvanlige førers eller den registrerede indehavers navn og adresse, hvis skadelidte har en berettiget interesse i at få disse oplysninger. For at kunne give sådanne oplysninger henvender kontoret sig navnlig:

- a) til forsikringsselskabet, eller
- b) det centrale register for motorkøretøjer.

Hvis køretøjet er undtaget i henhold til artikel 4, litra a), i direktiv 72/166/EØF, meddeler informationskontoret skadelidte navnet på den myndighed eller det organ, der i henhold til andet afsnit i samme litra i nævnte direktiv er udpeget til at yde de skadelidte erstatning i de tilfælde, hvor den procedure, der er omtalt i artikel 2, stk. 2, første led, i nævnte direktiv, ikke kan finde anvendelse.

Hvis køretøjet er undtaget i henhold til artikel 4, litra b), i direktiv 72/166/EØF, meddeler informationskontoret skadelidte navnet på det organ, der dækker køretøjet i det land, hvor det er hjemmehørende.

5. Behandlingen af de personoplysninger, som nævnes i de foregående stykker, skal finde sted i overensstemmelse med nationale foranstaltninger truffet i henhold til direktiv 95/46/EF.

Artikel 6

Erstatningsorganer

1. Hver medlemsstat sørger for at oprette eller anerkende et erstatningsorgan, der kan udbetale erstatning til skadelidte i de i artikel 1 omhandlede tilfælde.

En sådan skadelidte kan indgive erstatningskrav til erstatningsorganet i sin bopælsmedlemsstat:

- a) hvis forsikringsselskabet eller skadebehandlingsrepræsentanten ikke har givet et begrundet svar på det fremsatte erstatningskrav inden for en frist på tre måneder fra det tidspunkt, hvor skadelidte indgav sit erstatningskrav til det forsikringsselskab, der for-

Bilag til f. t. l. om erstatningsansvar m.v. for motordrevne køretøjer

sikrer det køretøj, hvis anvendelse var årsag til uheldet, eller til dettes skadebehandlingsrepræsentant, eller

- b) hvis forsikringsselskabet ikke har udpeget en skadebehandlingsrepræsentant i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1. De skadelidte kan i så fald ikke indgive erstatningskrav til erstatningsorganet, hvis de har indgivet erstatningskrav direkte til det selskab, der forsikrer det køretøj, hvis anvendelse var årsag til uheldet, og har modtaget et begrundet svar senest tre måneder efter indgivelsen af erstatningskravet.

De skadelidte kan ikke fremsætte erstatningskrav over for erstatningsorganet, hvis de har anlagt søgsmål direkte mod forsikringsselskabet.

Erstatningsorganet træder ind senest to måneder efter, at skadelidte har fremsat sit erstatningskrav over for dette organ, men afslutter behandlingen af sagen, hvis forsikringsselskabet eller skadebehandlingsrepræsentanten efterfølgende giver et begrundet svar på erstatningskravet.

Erstatningsorganet underretter øjeblikkelig:

- a) skadevolderens forsikringsselskab eller skadebehandlingsrepræsentanten
 b) erstatningsorganet i den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der har udstedt forsikringspolice, har sit etablerede forretningssted
 c) skadevolderen, hvis denne er kendt

om, at det har modtaget et erstatningskrav fra skadelidte, og at det vil behandle kravet senest to måneder efter, at skadelidte har fremsat sit erstatningskrav.

Denne bestemmelse griber ikke ind i medlemsstaternes ret til at tillægge eller undlade at tillægge erstatningsorganets intervention en subsidær karakter samt til at give regler for regresretten mellem dette organ, den eller de for uheldet ansvarlige og andre forsikringsselskaber eller organer inden for den sociale sikring, der skal yde skadelidte erstatning for samme skade. Medlemsstaterne må imidlertid ikke tillade, at organet fastsætter andre betingelser for udbetaling af erstatning end dem, der er fastsat i dette direktiv, og navnlig gør udbetalingen betinget af, at skadelidte på nogen måde godtgør, at den ansvarlige part er ude af stand til at betale eller nægter at betale.

2. Det erstatningsorgan, som har ydet erstatning til skadelidte i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, kan kræve refusion af den udbetalte erstatning af erstatningsorganet i den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der har udstedt forsikringspolice, har sit etablerede forretningssted.

Sidstnævnte organ indtræder i skadelidtes retigheder over for skadevolderen eller dennes forsikringsselskab i den udstrækning, erstatningsorganet i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, har ydet denne erstatning for tabet eller den lidte skade. Hver medlemsstat har pligt til at anerkende en sådan subrogation, der er fastsat af en anden medlemsstat.

3. Bestemmelserne i denne artikel har virkning:

- a) efter at der er indgået en aftale mellem de erstatningsorganer, der er oprettet eller anerkendt af medlemsstaterne, om deres funktion og forpligtelser og om fremgangsmåden ved refusion
 b) fra den dato, som Kommissionen fastsætter, efter at den i nært samarbejde med medlemsstaterne har forvissat sig om, at en sådan aftale er indgået.

Kommissionen aflægger rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af denne artikel og om dens virkning, inden den 20. juli 2005 og fremlægger om nødvendigt forslag.

Artikel 7

Er køretøjet ukendt, eller er det ikke inden for to måneder efter uheldet muligt at identificere forsikringsselskabet, kan skadelidte rette en anmodning om erstatning til erstatningsorganet i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat. Erstatningen ydes i henhold til artikel 1 i direktiv 84/5/EØF. Erstatningsorganet kan i dette tilfælde på samme betingelser som dem, der er fastsat i nærværende direktivs artikel 6, stk. 2, rejse krav:

- a) hvis forsikringsselskabet ikke kan identificeres: mod garantifonden, jf. artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF, i den medlemsstat, hvor køretøjet er hjemmehørende
 b) hvis der er tale om et ukendt køretøj: mod garantifonden i den medlemsstat, hvor uheldet er sket

- c) hvis køretøjet er hjemmehørende i et tredjeland: mod garantifonden i den medlemsstat, hvor uheldet er sket.

Artikel 8

I direktiv 73/239/EØF foretages følgende ændringer:

- a) I artikel 8, stk. 1, tilføjes følgende litra:
 "f)oplyser navn og adresse på den skadebehandlingsrepræsentant, som er udpeget i enhver anden medlemsstat end den, hvor tilladelsen søges, hvis de dækkede risici henhører under forsikringsklasse 10 i punkt A i bilaget, bortset fra fragtførerens ansvar".
- b) I artikel 23, stk. 2, tilføjes følgende litra:
 "h)oplyser navn og adresse på den skadebehandlingsrepræsentant, som er udpeget i enhver anden medlemsstat end den, hvor tilladelsen søges, hvis de dækkede risici henhører under forsikringsklasse 10 i punkt A i bilaget, bortset fra fragtførerens ansvar".

Artikel 9

I direktiv 88/357/EØF foretages følgende ændring:

- I artikel 12a, stk. 4, tilføjes følgende afsnit:
 "Hvis forsikringsselskabet ikke har udpeget en repræsentant, kan medlemsstaterne godkende, at den skadebehandlingsrepræsentant, der er udpeget i henhold til artikel 4 i direktiv 2000/26/EF⁽¹³⁾, varetager hvervet som repræsentant udpeget i henhold til dette stykke."

Artikel 10

Gennemførelse i national ret

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør inden den 20. juli 2002 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

De anvender disse bestemmelser inden den 20. januar 2003.

2. Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en

sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

3. Uanset stk. 1 skal medlemsstaterne oprette eller godkende erstatningsorganet i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, inden den 20. januar 2002. Hvis erstatningsorganerne ikke har indgået en aftale i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3, inden den 20. juli 2002, skal Kommissionen foreslå passende foranstaltninger, som skal sikre, at bestemmelserne i artikel 6 og 7 får virkning inden den 20. januar 2003.

4. Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med traktaten opretholde eller vedtage bestemmelser, som er gunstigere for skadelidte end dem, der kræves for at efterkomme dette direktiv.

5. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 11

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Artikel 12

Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der udstedes for at gennemføre dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at sanktionerne iværksættes. Disse sanktioner skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om disse bestemmelser inden den 20. juli 2002 og giver den hurtigst muligt meddelelse om enhver senere ændring.

Artikel 13

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. maj 2000.

På Europa-Parlamentets vegne
Nicole Fontaine
Formand

På Rådets vegne
Manuel Carrilho
Formand

-
- (1) EFT C 343 af 13.11.1997, s. 11 og EFT C 171 af 18.6.1999, s. 4.
- (2) EFT C 157 af 25.5.1998, s. 6.
- (3) Europa-Parlamentets udtalelse af 16. juli 1998 (EFT C 292 af 21.9.1998, s. 123), bekræftet den 27. oktober 1999, Rådets fælles holdning af 21. maj 1999 (EFT C 232 af 13.8.1999, s. 8) og Europa-Parlamentets afgørelse af 15. december 1999 (endnu ikke offentliggjort i EFT). Rådets afgørelse af 2. maj 2000 (endnu ikke offentliggjort i EFT) og Europa-Parlamentets afgørelse af 16. maj 2000.
- (4) EFT L 103 af 2.5.1972, s. 1, specialudgave 1972 (II), s. 345. Direktivet er senest ændret ved direktiv 84/5/EØF (EFT L 8 af 11.1.1984, s. 17).
- (5) EFT L 172 af 4.7.1988, s. 1. Direktivet er senest ændret ved direktiv 92/49/EØF (EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1).
- (6) EFT C 308 af 20.11.1995, s. 108.
- (7) Rådets andet direktiv (84/5/EØF) af 30. december 1983 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer (EFT L 8 af 11.1.1984, s. 17). Direktivet er senest ændret ved direktiv 90/232/EØF (EFT L 129 af 19.5.1990, s. 33).
- (8) Rådets tredje direktiv (90/232/EØF) af 14. maj 1990 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer (EFT L 129 af 19.5.1990, s. 33).
- (9) Rådets første direktiv (73/239/EØF) af 24. juli 1973 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring (EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3).
- (10) Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv) (EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1). Direktivet er ændret ved direktiv 95/26/EF (EFT L 168 af 18.7.1995, s. 7).
- (11) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.
- (12) EFT C 27 af 26.1.1998, s. 1 (konsolideret udg.).
- (13) Europa-Parlamentets og Rådet direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (EFT L 181 af 20.7.2000, s. 65).

Til lovforslag nr. L 50. Skriftlig fremsættelse (24. oktober 2001)

Trafikministeren (Jacob Buksti):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om erstatningsansvar og ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer.

(Lovforslag nr. L 50).

Det foreslås, at kapitel 16 i færdselsloven om erstatningsansvar og ansvarsforsikring reguleres i en selvstændig lov. Forslaget skal ses som en modernisering og forenkling af færdselsloven.

Ved forslaget implementeres samtidig direktiv 2000/26/EF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv).

Direktivet forbedrer skadelidtes stilling for så vidt angår erstatning for skader ved færdselsuheld med køretøjer forsikret i et EU-land, der har fundet sted i et andet EU-land eller et tredje land omfattet af den såkaldte grønkortordning.

Lovforslaget medfører, at der skal fastsættes krav om udpegning af skadebehandlingsrepræsentanter i de enkelte lande, oprettelse af informationskontor og indførelse af et erstatningsor-

gan. En skadelidt, der er bosat i Danmark, vil således efter lovforslaget kunne henvende sig til en skadebehandlingsrepræsentant i Danmark, frem for at skulle henvende sig til et udenlandsk forsikringsselskab, med deraf følgende sprog- og procedureproblemer.

Den skadelidte vil endvidere kunne få hjælp fra det danske informationskontor til identifikation af det skadevoldende køretøj, det ansvarlige forsikringsselskab, samt hvilken skadebehandlingsrepræsentant, forsikringsselskabet har udpeget i Danmark.

Endelig vil den skadelidte kunne henvende sig til erstatningsorganet, der kan behandle sagen og eventuelt udbetale erstatning, hvis den skadelidte ikke inden 3 måneder har modtaget et begrundet svar fra det forsikringsselskab, der forsikrer det skadevoldende køretøj. Den skadelidte er således sikret mod, at forsikringsselskabet ikke får færdiggjort eller stærkt forsinket behandlingen af erstatningskravet.

Udover denne implementering er der ikke tilset indholdsmæssige ændringer af de nugældende bestemmelser i færdselsloven.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med tilhørende bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale forslaget til Tingets velvillige behandling.